

Achir: Pirullinen tapaus "Olemme perillä" Joku sanoi, ravistellen Achiria unesta. "Ääh, mitä?" Achir, nuori velhooppilas sopersi puoliuudessa "Ollaanko jo paikalla?" "Niinhän minä juuri sanoin" sotilas sanoi "Olemme saapuneet Greenwichiin. Mestari Ghallan pyysi minua hakemaan teidät liittymään hänen ja Sir Eridianin kanssa muun luokan mukana." Achir huokaisi ja nousi pois vaunuista, missä hän matkusti varsin epämukavasti viimeiset kymmenen tuntia. Hän veti verhon pois tieltään ja astui ulos Greenwichin kylän keskelle, mikä on tyhjennetty kokonaan sen asukkaista ja mitä asiaa jota hänelle on annettu tutkia. Normaalisti asia ei koskisi Aramiin velhoakatemiaa, tai valkoista ritaristoa, Osgardin maan eliiteimpiä taikuus- ja lainvartiostoja, mutta tässä kiinnostava asia on, mitä tapahtui. Koko kylä yhtäkkiä vain tyhjentyi kaikista asukkaista yhdessä yössä, ei hyökkäystä, ei sairautta, ei ruumiita. Ja vain muutaman kymmenen kilometrin päässä pääkaupungista. Ja tämä oli jo viides tapaus. Asiassa alettiin jo epäillä pimeää magiaa, ellei jotain pahempaa ja niinpä seniori velho-oppilas Achir, lyhyehkö 17-vuotias ruskeatukkainen nuorukainen ja muutama muu hänen kaltaiset seniorioppilaat tulivat tänne, ei vain tutkiakseen, vaan myös oppiakseen taikuuden käytöstä vähän enemmän käytännössä, Tämä oli heidän viimeinen testi, ennen kuin he pääsisivät Akatemian suurimman velhon, Arkkimaagin koulutettavaksi. Achir kulki tietä pitkin pääaukiolle, missä hän näkikin jo yhden tämän opettajista, Velhomestari Ghallanin, keski-ikäisen ukon, jonka harmaat hiukset alkoivat jo kaljuuntua sekä Eridianin, yksi valkoisen ritariston jäsenistä, joka sattuu olemaan myös Achirin vanhempi serkku. Hän oli pitkä komea ihmismies, hieman Achiria pitempi, jonka tapana on värjätä pitkät hiuksensa sinisiksi. Ja nyt, hänen pitäessä päällä ritaristolle tyypillistä lumenvalkoista teräshaarniskaa. Häntä oli helppo kutsua satujen ritari urhooliseksi, josta kaikki pikkupojat ovat kuulleet ja uneksivat tulevansa. Nyt Achir ja muut oppilaat kulkivat heidän luokseen "Siinähan te olette" Ghallan sanoi reippaasti nähdessään oppilaat tulevan hänen luo "Me olemme herra Eridianin kanssa vähän pohdittu suunnitelmaa. Te voitte jakautua pareihin ja mennä tutkimaan paikkoja. Vartijat ovat jo penkoneet jonkin verran paikkoja, mutta täällä varmasti kaivataan myös maagista tutkintaa jonkin verran, olen varma. Mitä täällä tapahtui on erittäin... mystistä. Kaikki asukkaat vain katosivat yhdessä yössä, en osaa keksiä mitään, mikä selittäisi tämän." Hän mutisi nyt itsekseen menessään pois päin, jättäen nuoret maagit Eridianin kanssa. "Tuota, kyllä" hän aloitti "menkää vaikka jokainen yhden vartijan kanssa eri puolille kylää ja yrittäkää etsiä jälkiä taikuudesta, kai se on nyt teille opetettu?" Sanottuaan sen, hän näki kun kaikki muut oppilaat hajaantuivat erilleen, jättäen hänet kahden Achirin kanssa. Alkoi epämukava hiljaisuus. He olivat erittäin läheisiä lapsina ollessaan ja tapasivat toisiaan usein ennen kuin heidän tiensä erkanivat vuosiksi, Achirin tie ja äly veivät velhoakatemiaan, samalla kun Eridian meni valkoiseen ritaristoon. "Tuotaa, terve serkku" Hän aloitti "miten menee sinulla velhoakatemiassa?" "Juu, ihan hyvin" Achir sanoi hieman kiusaantuneena "Miten sinulla menee ritaristossa? Ei olla tavattu vähään aikaan, vai mitä?" "Mjuu" Eridian nyökkäsi "Mennään kuule tuonne itäisosaan kuule, siellä ei taida olla vielä ketään He kulkivat hiljaa jonkin matkaa ihaillen taloja iltapäivän hiljaisuudessa. Kylä oli pieni mutta kaunis ja täynnä pieniä kaksikerroksisia taloja ja puita, täyttäen sen viheriöllä, mistä sen nimi tulikin. He kulkivat jonkin matkaa, kunnes saapuivat aukealle, johon vielä vartiistolaiset eivät ole vielä saapuneet. "No niin serkku," Eridian aloitti "Tässä olisi hyvä aloittaa, tee taikasi ja huuda minulle, jos huomaat jotain, okei? " Achir nyökkäsi ja sulki silmänsä. Jokaisella velholla ja loitsijalla on sisällään kyky hallita maailman energiavirtoja, mistä ne tulevatkaan. Olisi se henkilön sisältä, maan ja luonnon omaa voimaa tai jumalten tai demonien lahja, loitsija oppii näkemään sitä, ymmärtämään ja kontrolloimaan sitä ja Achirin sisäinen arkaanimagia ei ollut poikkeus. Hän etsi sitä sisältään, tunnusteli ja keräsi sitä yhteen kasaan, ohjaten sitä sydämen kautta silmiinsä,

loitsien itselleen siten "magiannäön", eli luoden kyvyn "nähdä" magiaa ja sen eri sävyt ja auran. Jokainen magian aura ja tunne oli erilainen voimakkuudesta ja lähteestä riippuen ja Achir tunsikin kaikki. Achir katsoi ympärilleen, etsi jotain magianjälkiä, joihin voisi kiinnittää huomiota, hän näki muut velhot kauempana tekemässä omia taikojaan, tunsikin niiden arkaan voiman, muttei mitään muuta. Hän oli juuri aikomassa sammuttaa näön, kunnes hän huomasi jotain kaukaisuudessa, jotain erikoista. Hän käveli lähemmäksi. Hän tunsikin kaikki magian tyypit, arkaanimagiasta jumalalliseen magiaan ja niiden tunteet, mutta tämä oli jotain täysin uutta ja outoa. Kun arkaanimagia tuntui koko kehon halki kulkevalta virralta, sininen, kuin joki, tai jumalallinen oli sielua lämmitävä paiste tai demoninen oli kuin helvetin tulta, tämä oli jotain pimeää ja kylmää. Tuntui siltä, kuin pimeys kulkisi sydämeen ja vei kaiken lämmön sieltä, jättäen vain tyhjyyden. "Eridian! Tänne!" Achir huudahti ja lähti sumua kohti, vain törmätäkseen lyhtyyn. Magiannäkö oli muuttoin hyvä, mutta sillä näki vain magian jäljet, muu ympäristö vain katoaa melkein kokonaan näkyvistä ja siten on helppo kävellä ojaan tai seinään. Hän sadatteli itseksensä kiertäessään esteitä käsittämällä seurattessaan jälkiä Eridianin jäädessä taakse.

Achir seurasi jälkeä jonkin aikaa, kunnes huomasi kävelleensä metsään, jonne jäljet katosivat aivan yhtäkkiä, kuin seinään ja hän huomasi eksyneensä keskelle metsää ilman mitään tajua, missä Eridian on, tai edes missä hän on. Hän katsoi ympärillen. Metsä oli synkkä ja tiheä. Achir yritti etsiä omia jalanjälkiään, mutta ei huomannut mitään kaiken kasvuston alta "Hienoa" hän mutisi itseksensä "Paitsi olen hukannut maagisen jäljen ja muut, mutta nyt hukkasinkin myös itseni. Äiti oli oikeassa, kun sanoi että niin käy minulle vielä." Kaukana kuului eläinten ääniä, luultavasti petojen, ja ne olivat lähestymässä "Ja nyt tämäkin" Achir huokaisi, ennen kuin katsoi itselleen mahdollista kohtaa, johon kiivetä tai piiloutua. Hän huomasi noin 10 metrin päässä pienen kivikummun, johon voisi kiivetä. Hän lähti juoksemaan sitä kohti, kun hän kuuli takana rysähtävien puiden äänen. Hän katsoi taakse, mitä heti katui, sillä hänen takanaan oli vähintään puoli tusinaa nälkäisiä susia, jotka katsoivat Achiria näiden isot silmät kiilluen, ennen kuin syöksyivät tämän perään. Hän ehti juuri ja juuri kiivetä kiviröykkiön päälle, ennen kuin ensimmäisen suden hampaat naksahdivat hänen takana kiinni, vieden palan tämän kaapua mukanaan. Nyt hän seisoikin kivikummun päällä joukko nälkäisiä susia ympäröimässä kumpua. Tavallinen pulliainen alkaisi jo pistää housuun niin sanotusti, muttei Achir. Hän ei ollut mikään tavallinen pulliainen, hän oli velho – ei täysiveroinen, mutta silti, hänen pitäisi osata päästä tällaisista tilanteista hengissä, siksi hän on velho. Hän alkoi taas kerätä sisäistä energiaansa, mutta tällä kertaa hän ohjasi sen vatsasta sydämen kautta oikeaan käteensä, jossa hän tunsikin jo kihelmöintiä ja näki sen hohtavan, kunnes heitti koko latauksen sinisenä salamana susiin. Salama osui kahteen niistä ("Jess" Achir tuuletti hiljaa), jotka lensivät maahan, jossa ne eivät enää liikkuneet. Tässä vaiheessa Achir päätteli, että loput sudet tajuaisivat, että tämä tyyppi on kova, eikä sovi uhriksi ja häipyisivät, mutta nämä sudet olivat joko erittäin nälkiintyneitä, tyhmiä tai varmoja siitä, että heillä onnistaisi voittaa, mikä ei olisi liian kaukaa haettava ja ne alkoivat tulla lähemmäksi. Achir nielaisi ja alkoi vähän panikoida, ennen kuin alkoi kerätä seuraavaa latausta, muttei ehtinyt tehdä enempää, kun yksi isosusista jo kaatoi tämän maahan Achirin iskiessä pänsä kiveen ja kadottaen ladatun voimansa. Nyt kaikki mitä hän näki oli ison suden kidan valmiina iskemään tämän kurkkuun kiinni ja sulki paniikissa silmänsä "Meille ei opetettu näitä tilanteita" hän ajatteli kauhuissaan ja valmistautui pahimpaan. Mutta sen sijaan, että hän tuntisi sudenhampaat kaulassaan, hän kuuli terän (terien?) viuhahduksen ja susien uivahtamisen. Hän avasi silmänsä. Siinä, susien ruumiden ja veren ympäröimänä hän näki pitkän hahmon "E-Eridian?" hän sopersi hiljaa. Hahmo kääntyi hänen puoleen ja Achir näki, ettei hän ollut tämän serkku hohtavassa haarniskassa, vaan joku muu räsyissä. "En tunne tätä

Eridiania, mutta se kuulostaa pettymykseltä” hahmo sanoi ja Achir kuuli pienen ivan tämän äänessä ”Mutta kuitenkin voit nousta jo ylös, jos viitsit” KPL 2: Metsän mies Nyt Achir katsoi muukalaista tarkemmin. Tämä oli pitkä, hoikka ja Achiria vanhempi ja hänellä oli pitkä ruskea tukka, johon oli tarttunut oksia ja lehtiä. Hänellä oli päällään lehtivihreä viitta ja kummassakin kädessä hän piti sapelia, joita hän nyt puhdisti susien verestä. Huomattavin piirre oli kuitenkin arpi, joka kulki tämän leuan oikeasta päästä suun keskeltä vasempaan poskeen. ”Nää sudet melkein saivat sut, vai mitä” hän virnisti niin hyvin, kun arvellaan pystyi ”Onneksi mä olin lähellä auttaan. Kukas sä olet muuten, en ole ennen nähnyt velhoja täällä metsässä” Achir sai itsensä nopeasti hallintaan ”Kiitän sinua tästä avusta, ystävä” hän nousi pystyyn ”Minä olen Achir Bellerophon ja-” ”Terveydexsi” muukalainen keskeytti. ”Eikun, se on minun nimeni, Achir.” Hän huokaisi. Tuontapainen tapahtui usein ja se oli hieman häiritsevää. ”...Kuitenkin, olen seniori velho-oppilas eksyksissä täällä synkässä metsässä” ”Velho vai” muukalainen kohotti silmäkulmiaan ”Oletko täällä susien takia, vai? Hyvä, näissä susissa onkin jotain jännää” hän tökkäsi yhtä ruumiista sapelillaan. ”Mitä?” Achir kysyi hämmästyneenä. Hän kääntyi susien puoleen ja katsoi niitä tarkemmin. Hän ennen ei ole nähnyt susia, kuin kirjoissa ja akatemiassa, kun joku samooja tuli käymään, mutta hänen mielestä susilla ei pitäisi olla täysin mustaa turkkia, joka tuntuu kovalta ja piikikkäältä. Hän loihti itselleen magianäön ja värähti hiljaa. Niissä hän havaitsi saman pimeän jälki kuin Greenwichissä. Hän kääntyi muukalaisen puoleen ”Nämä eivät ole tavallisia susia” Hän alkoi ”Nämä on selvästi käsitelty pimeällä magialla. Milloin ja missä nämä ilmestyivät?” ”En ole varma. Tapasin nämä ekan kerran vähän itäisempänä joitain viikkoja sitten.” Muukalainen kohautti olkapäitään ”Outoahan tämä on, ei siellä ole mitään, minkä pitäisi tehdä tällaista. Ainakaan minun tietääkseni” ”Idässä vai.” Achir mutisi itsekseen. Tästä voisi olla johtolangaksi. ”Tätä sopii pohtia. Voisitko muuten opastaa minut Greenwichin kylän reunalle? Siellä löydän muut velhot.” ”Mitä kaikki velho-oppilaat niin kaukana tekevät? Pidättekö siellä bileitänne kaukana opettajista” Muukalainen naurahti omalle vitsilleen. ”Mitä? Ei! Pimeitä asioita on tapahtunut siellä, kokonainen kylä on tyhjennyt yhtäkkiä ja me olemme tutkimassa asiaa ja nyt, voitko olla pilkkaamasta minua ja auttaa minua” Achir oli jo ärtynyt. ”Okei, okei, ei tarvis huutaa” Muukalainen sanoi. ”Sä haluat varmaan kuitenkin poistua tuolta kivikummun päältä mitä pikimmiten.” ”Miksi niin?” Achir kysyi pilkallisesti. ”Yksinkertaista, hyvä mies.” muukalainen sanoi ”Seisot nääs nukkuvan kivipeikon päällä ja hän taitaa olla heräämässä.” Achir katsoi nopeasti alas ja huomasi jo tärähtelyä jalkojensa alla. Hän hyppäsi hädissään alas. ”Okeimennäänhetieituhlataaikaa!” Hän sanoi nopeasti kulkiessaan pois päin katsomatta oikein minne, ennen kuin muukalainen korjasi hänen reittiään. He kulkivat matkan, mikä tuntui ikuisuudelta, hiljaa, lukuunottamatta muukalaisen ohjeita aina kun Achir meni harhaan, varoittaen tätä seuraamaan häntä, kunnes he saapuivat metsän reunalle tutun kylän eteen. ”Achir!” he kuulivat huudon, kun Eridian kulki heitä kohti ja halasi serkkunsa karhun ottein. ”Olen etsinyt sinua kaikkialta! Missä sinä olet oikein ollut ja...” Hän kohotti katseensa ja näki muukalaisen ”Kuka tuo tyyppi on? Onko hän tuttu?” ”Er “ Achir sanoi, irtautuen serkkunsa otteesta ”Tämä tyyppi tässä on...” Hän hiljeni tajutessaan, ettei ollut kysynyt edes tämän nimeä. ”Aah... “ muukalainen meni heidän väliin ”Aivan, enhän mä ole edes esittäytynyt. Nimeni on Joshua Grey ja mä olen se tyyppi, joka pelasti tämän keskenkasvuisen velhonpuolikkaan hengen, niin että olkaa hyvä.” ”Grey?” Eridian kohotti silmäkulmaansa, aivan kuin yrittäen muistaa jotain ”Taisin kuulla tuon nimen jossain, mutta ei nyt tule mieleen.” ”Hyvä, älä ajattele sitä, se ei ole tärkeää nyt, tai koskaan.” Grey keskeytti nopeasti. ”Kuitenkin, velhonne mukaan Idässä on jotain jännää, kannattaa mennä sinne tai jotain.” Hän kääntyi ympäri ja alkoi lähteä pois. ”Hetkinen!” Achir huusi perään ”Etkö näyttäisi meille, minne tarkalleen pitää mennä?” ”Mitä

turhia” Grey huikkasi takaisin “Kyllä te sen hyvin itsekin löydätte, seuratkaa vain kuolleiden kasvien jälkiä! Näkyillään!” Hän sukelsi metsän sekaan ja katosi tyystin, jättäen Achirin ja Eridianin kahden. “Itään vai.” Eridian sanoi “Voisitkos kertoa, mitä tarkalleen löysit siellä metsässä, okei?” “Okei.” Achir vastasi “ Voidaanko mennä pois metsän laidalta? En pidä tästä paikasta enää.” Eridian hymyili “Eiköhän se onnistu, serkkuseni. Olemme jo muutenkin lähdössä jo takaisin, muut jo odottavat vaunuilla.”